

Voormalig kampbewoner Rob Ipenburg (65) keert terug naar voormalig kamp De Beetse

„Misschien is mijn dode zusje op de mestvaalt gegooid”

■ **SELLINGERBEETSE** – Hij weet het nog precies: hier stonden de barakken, daar de waterputten en even verderop de latrines. „En daar”, zegt Rob Ipenburg, wijzend naar het weiland voor hem, „daar jatten we altijd ingekuilde aardappels. Die dingen waren niet te vreten, want het waren industrie-aardappelen. Maar ja, je moest wat, want je had altijd honger.”

Door **Sander van der Werff**

Het was gisteren de tweede keer in 55 jaar dat Rob Ipenburg (65) uit Rijswijk een bezoek bracht aan voormalig kamp De Beetse bij Sellingen. Aan het einde van de oorlog, tussen februari en juli '45, woonde hij daar, samen met zijn moeder, zus en twee broers. Vader Ipenburg ontbrak in barak 8. Hij had zich aangesloten bij de NSB en diende in het Duitse leger.

Van de achttien barakken is er nog maar één over en die zakt binnenkort van ellende in elkaar als er niets gebeurt. Op het dak groeit onkruid, de kozijnen zijn grotendeels weggerot en ook het andere hout verkeert in slechte staat. De overige keten hebben plaatsgemaakt voor statige bomen.

Van interneringskamp tot bos, het is een grote omslag. Ipenburg lijkt er weinig moeite mee te hebben. Bij het terrein aangekomen, wandelt hij meteen naar 'zijn' barak. Onderweg vertelt hij over de dood van zijn drie maanden oude zusje. Verbittering klinkt door in zijn stem, want de piepjonge Irene had kunnen overleven als ze fatsoenlijk voedsel had gekregen. Het dagelijkse bordje pap bleek niet voldoende en op de dag dat het gezin naar Holland zou terugkeren, stierf de uitgehongerde baby. „Ik weet niet eens wat ze met haar gedaan hebben. Misschien hebben ze haar wel op de mestvaalt gegooid. Het was een boze tijd.”

Ipenburg kwam gisteren met zijn vrouw naar Sellingen voor de presentatie van het boek *Kamp De Beetse 1935-1948*. Voor auteur Jaap Spanninga uit Ter Apel was de Rijswijker een belang-

rijke bron. Toen hij van Spanninga's plannen voor een boek hoorde, nam hij zelf contact op met de schrijver. Als een van de weinige traceerbare NSB-kinderen leverde Ipenburg een waardevolle bijdrage. Spanninga trok vijf pagina's uit voor Ipenburgs kampervaringen. De voedselschaarste is daarin een regelmatig terugkerend thema: „In het woongedeelte van onze barak stond een hoge potkachel met een lange pijp. Tegen die pijp kleefden we plakjes aardappel die we gepikt hadden. Na een tijdje waren ze gepiept en konden we ze eten.”

De bevrijding van het kamp op 12 april 1945 werd door menig NSB-gezin als een bezetting beschouwd. Terwijl Nederland feest vierde, vreesden de inwoners van De Beetse voor hun leven. Geallieerde troepen of wraaklustige Nederlanders zouden hun woede wel eens kunnen botvieren op de overlopers. Ipenburg herinnert zich de bevrijding en de snelheid waarmee de rollen werden omgedraaid. „Ik hielp op dat moment in de keuken, omdat dat vaak een extra hapje opleverde. Toen de kok (geen NSB'er-red.) zag dat het kamp omsingeld was, greep hij een geweer en schreeuwde hij: „Sta of ik schiet!”, tegen mij. Ik was een jongetje van tien en heb gered voor mijn leven. Snel naar mijn moeder, die samen met de overige bewoners naar de kantine werd gedreven.”

Hoewel alle herinneringen hem nog vers in het geheugen liggen, heeft Ipenburg zijn verleden verwerkt. Hij distantieert zich nadrukkelijk van de denkbeelden die zijn vader er op nahield en praat frank en vrij over de oorlogsjaren. „Mijn vader had nou eenmaal andere opvattingen, was wat betreft een vreemde man. Maar ik hoef om die reden mijn mond niet te houden.”

► **Auteur Jaap Spanninga (links) en voormalig kampbewoner Rob Ipenburg bij de enige overgebleven barak. Als zoon van een NSB-vader woonde Ipenburg enkele maanden op De Beetse.**

98 10-5-00 Foto: Richard Riemeijer.

